

1. 11. 1997, 19:30, Krefeld, Nemecko

Je to deň spásy, deň milosti, ktorý nám Pán daroval. Ako sme už počuli: Blahoslavení tí, ktorí čas milosti využijú – on začal a bude mať i koniec – už čoskoro.

Verím, že naše zdôrazňovanie návratu Pána je správne. Je to správne. Vidíme, ako sa prorocká časť Slova všade napĺňa, obzvlášť s Izraelom a prirodzene aj s Cirkvou, s Rímom, v spojení Európy, pri všetkom, čo sa deje, a myslíme pri tom radi na to, že Boh nám poslal brata Branhamu, Svojho služobníka a proroka. Nemali by sme žiadne svetlo, žiadne pokyny, žiadny kľúč, žiadny prístup ku všetkým veciam, ktoré dnes skrze zjavenie vieme, ak by niekto nebol poslaný priamo od Boha so Slovom pre tento čas.

Všetkých srdečne vítame. Som vždy premožený, keď vidím, že prichádzate zďaleka, aby ste počuli Božie Slovo. Potom s bolesťou myslím na tých, ktorí bývajú blízko, ktorí by prísť mohli a neprídu, ktorí možno s opovrhnutím prechádzajú okolo, vrhnú týmto smerom pohľad a zotrávajú vo vlastných myšlienkach – čo povedia v posledný deň, keď povstanú ľudia, ktorým nebola žiadny námaha priveľká? Verím, že návšteva z najväčšej diaľky je z mesta Graz, Boh vám požehnaj, súrodenci Lackner a všetci, ktorí patríte k rodine Wuri. Skutočne ma to premohlo a všetkým nám to ukazuje, že človek nežije len z chleba, ale z každého Slova, ktoré vychádza z Božích úst [5. Mojžišova 8:3, Lukáš 4:4]. Mimoriadnym spôsobom by sme však chceli pozdraviť a privítať tých, ktorí sú tu dnes po prvýkrát. Sú tu aj naši súrodenci z Prahy, Boh vás v našom strede bohato požehnaj. Kto je tu dnes po prvýkrát? Zdvihnite ruky alebo povstaňte, aby sme vás videli. Prosím, nech to nie je naposledy. Môžete sa posadiť.

Väčšinou je to tak, že ak Boh niekoho skrze Svoje Slovo osloví, tak chce počuť viac, pretože je to milosť, ak Boh človeka osloví.

Nesmiem zabudnúť odovzdať mnohé pozdravy od našich bratov a sestier z Ďalekého východu – z Thajska, z Burmy, Kambodže, Japonska, Kórey, Indie, kde bol záver nádherných zhromaždení.

Brat z Osterrothu zo Švajčiarska ma tentokrát doprevádzal. Bola to veľmi ťažká cesta – nedokážete si predstaviť, ak bývate v strednej Európe, aké cesty vôbec existujú a ako sa tam jazdí. Čo všetko je na cestách – dobytok má v Indii prednosť. On môže ležať na križovatke a nikto nesmie nič povedať. Aj v Thajsku a inde sú ešte stále úplne iné podmienky, než na aké sme zvyknutí. V každom prípade Pán všade otvoril dvere a srdcia a to je to najdôležitejšie. Ak absolvujeme sedemhodinovú cestu taxíkom a potom ešte musíme kázať pri teplote 38 stupňov a vysokej vlhkosti vzduchu, tak si dokážete predstaviť, čo to aj telesne vyžaduje. Keď však potom vidíme, akí premožení a vďační ľudia sú...! Dvere v baptistických a letničných zboroch a všade inde sa skutočne otvárajú a bol som prijatý, ako by som bol sám Pavol. To som neočakával. Aj uprostred ľudí zvesti sa stále viac ukazuje, že všetky prúdy, ktoré raz započali a rýchlo sa rozbehli, viac nemajú tú silu a všetky veci, ktoré nepochádzajú zo Slova a tak ani z Boha, musia raz zaniknúť. Len Božie Slovo zostáva naveky. Medzi zhromaždeniami sme mali nádherné prežitia, na ktoré veľmi radi spomíname. Obzvlášť v poslednom hoteli v Indii, keď prišiel holič a iní ľudia a hovorili sme spolu o Pánovi – v hoteli, v priestoroch, kde prechádzajú ľudia. Oni sa nehanbili, počúvali a jednej žene tiekli slzy, prerušila ma a povedala: „Pastor, modli sa za mňa, nie som pred Pánom tak, ako by som mala byť.“ Všetci sme videli, že Svätý Duch pôsobil. Nasledujúci večer bolo zhromaždenie v sále YMCA (Kresťanské združenie mladých mužov) a dal som oltárne zvolanie a táto žena bola v prvej rade a horko plakala a volala k Pánu o milosť. Pri odchode prišla, poďakovala a pýtala sa: „Brat Frank, musím sa dať ešte raz pokrstiť? Musím sa skutočne nechať pokrstiť na meno Pána Ježiša Krista?“ Povedal som: „Sestra, tak to stojí napísané. Nič iné nemôžem povedať. Učín to a Pán bude s tebou.“

Jedná sa o všetko. My nemôžeme činiť žiadne kompromisy, to už činia všetci ostatní. Prečo by sme to mali činiť ešte aj my? To stačí, to vieme.

Tentokrát som si cestu užíval s radosťou. V jednom obchode stálo jedlo 5 singapurských dolárov – mnoho ryže a málo mäsa, ale to nevadí. Učiniť som to, čo inak nikdy nečiním – ďakujem Pánu jednoducho, ale tentokrát som svoje lakte položil na stôl, pozdvihol ruky a ešte založil a hľa, hneď niekto prišiel, posadil sa ku mne a povedal: „Ja som tiež veriaci.“ A potom asi o pol hodiny neskôr sme mali v cestovnej kancelárii malú bohoslužbu a modlitbu. Všade to bolo jednoducho tak, akoby Pán už všetko pripravil, stačilo sa len stať časťou veci. Celá oblasť toho takzvaného „zlatého trojuholníka“ viac nebude taká istá. Prišli aj bratia z Japonska, Kórey a odvšadiaľ a boli požehnaní a pochopili, o čo sa jednalo, a vrátili sa domov a budú to niesť ďalej. Všetci bratia ma prirodzene pozvali a chceli zaplniť môj kalendár na celý rok a povedali: „Teraz si tu, tak nám povedz, kedy máš čas a môžeš prísť.“

V Indii som stretol ľudí, ktorí ma počuli v marci 1964 – aj to bolo veľmi pekné – zo všetkých týchto rokov, námahy a práce teraz vidieť ovocie. Jeden brat, ktorý ma tiež už vtedy počul, dostal v zhromaždení bratov odpoveď na svoju otázku. On tiež nasledoval rôzne veci, ktoré prišli z Ameriky, a chcel by som veľmi zreteľne povedať: My nemáme vec, ktorá prichádza z Ameriky alebo Nemecka, my máme Božie večné Slovo, ktoré pochádza z nebies. My nebežíme za žiadnym človekom, veríme Božiemu svätému Slovu, ktoré sa stalo svetlom našim nohám. Jeden z bratov, ktorý nepatril k tým, ktorí už veria biblicky, povedal: „Ach, to je predsa Branhamov smer!“ Potom som ho prirodzene okamžite opravil a povedal: „Branhamov smer možno existuje, ale to my nie sme. My sme boli Bohom napravení skrze Slovo Pána a na tom, ako sme čítali v úvodnom Slove, sme vybudovaní – na základe apoštolov a prorokov, kde je Ježiš Kristus sám uholným kameňom, kde je On stredobodom, kde je On základom, kde On môže byť skutočne Hlavou všetkého vo všetkom, ako stojí napísané v liste Kološanom 1:18, že On musí byť vo všetkom Prvý. On je ten Prvý a ten Posledný, skrze Neho predsa všetko povstalo a bez Neho nič nepovstalo [Ján 1:3]. Prinajmenšom

nič, čo je pre večnosť. Na zemi môže povstať mnoho vecí – všetky spoločenské viery, všetky konfesie a náboženstvá povstávajú – prečo i nie – ale nie pre večnosť. Pre večnosť obstoí len to, čo vypôobil v tebe a vo mne ten Večný skrze Svoje večne zostávajúce Slovo. Všetko ostatné zanikne a neobstoí.

Vy viete, že Ďaleký východ je hlavne budhistický a ľudia veria, že tento muž [Budha] im priniesol osvietenie – osvietenie o reinkarnácii – oni veria, že človek sa stále znovu vracia – či už ako pes alebo niečo iné. V každom prípade sa vraj stále znova vracia a ja im hovorím, že ak človek s jasným rozumom na dvoch nohách nepochopí, čo Boh od neho chce, tak to so štyrmi nohami tiež nepochopí. Ako som však povedal, my z tejto civilizácie nemáme o tom potuchy. Títo ľudia sa do toho narodili a nedokážu to inak. Spýtal som sa jedného holiča, čím je Budha pre nich – človek alebo Boh. On na mňa ani nepozrel a povedal: „Boh!“ Povedal som: „A kedy sa Bohom stal? On sa narodil v Indii, tam žil a mal rodinu, mal ženu a deti a náhle dostal nápad, že sa stane mníchom, opustí svoju krajinu, presťahuje sa do Himalájí a potom do Nepálu.“ Odpovedal: „To súhlasí. Áno.“ Povedal som: „Kde je teda odpoveď na moju otázku: Kedy sa stal Bohom? Bol predsa človekom. Kedy sa stal Bohom?“ Povedal: „Možno vtedy, keď dostal osvietenie.“ Povedal som: „Osvietenie? To predsa zo žiadneho človeka neučiní Boha! Povedzte mi, kedy sa stal Bohom?“ Tento úbohý holič na mňa pokorne pozrel a povedal: „Nič v zlom, ale ja som vtedy nežil.“ Áno: „Ja som vtedy nežil, to skutočne neviem.“ Ja to tiež neviem. To je práve ten podvod: Všetky náboženstvá sú podvedené a oklamané a všetci sa rodia do podvodu. My ich nesúdime, bolí to. Ľudia si stále znovu všímali, že na nich nehľadíme zhora posudzujúc a už vôbec nie odsudzujúc, ale že s úprimným srdcom máme so všetkými súciť. A tak dúfam, že Božie Slovo aj s tými, ktorí ho počuli úplne po prvýkrát, vykoná, k čomu bolo poslané a že ľudia uveria v živého Boha.

Krásne svedectvo bolo o tom mladom mužovi, ktorého som sa musel spýtať: „Veríš v Boha?“ Pretože všetci ostatní veria vo všetkých tých rôznych bohov – v Indii samotnej bola 1 miliarda hinduistov a 3 miliardy bohov – niekedy celé rodiny bohov. Pre týchto ľudí sú všetko bohovia. Budhista dáva svojmu Budhovi každé ráno napiť, aby mal počas dňa šťastie a nestala sa mu žiadna nehoda. Povedal mi aj, ako jeho svätyniu ozdobil a najlepšiu vytlačenú šľavu dával Budhovi. Povedal som mu: „Budha predsa nemôže piť!“ On povedal: „Ale ja mu dávam obeť, aj keď piť nedokáže. A ak Budha po určitom čase šľavu nevypije, tak ju vypijem ja.“ Nuž, áno. To je náboženstvo. Ľudia žijú a umierajú bez Boha a bez nádeje.

Starí kazatelia vždy hovorili: „Kto je zachránený, má myseľ naklonenú k záchrane. Kto je spokojný s vlastnou záchranou, žije v nebezpečenstve, že ju stratí.“ Tak to hovorili. Len ten, koho srdce skutočne horí vidieť iných ľudí zachránených, bude vo svojej vlastnej záchrane upevnený a bude Pánu nasledovať a slúžiť.

Našou túžbou je skutočne to, žeby Boh ešte raz pohol nebom a zemou. Nepýtajte sa ma, ako sa to má stať, stačí, ak to vie Boh. Nechcel by som však, aby náš čas pominul len tak bez povšimnutia a bez toho, aby to vzbudilo pozornosť, ale žeby Boh dal ľudstvu skutočnú šancu prijať poslednú ponuku, aby sa mohli rozhodnúť.

Veľmi zaujímavý bol rozhovor s jedným mužom v Singapure, ktorý patrí k výboru v rámci asociácie náboženstiev. Všade sú tieto výbory, ktoré majú za cieľ spojiť všetky náboženstvá, a tento muž vyslovil vetu, z ktorej sme boli obaja prekvapení. On povedal: „Milí páni, som budhista, ale bol som vyučený na katolíckom konvente. Vyrástol som teda ako budhista v katolicizme a chcel by som vám predložiť jednu myšlienku, o ktorej môžete neskôr premýšľať: Existuje 5 hlavných svetových náboženstiev a ja by som ich chcel prirovnať k ruke, na ktorej je päť prstov. A týchto päť svetových náboženstiev je už dnes v jednej jedinej ruke.“ V jednej jedinej ruke! Povedal som len: „Človeče, ďakujem, pretože v tom, čo si povedal, je mocné

zjavenie!“ Je to tak! Je to tak a nám stačí hľadieť na Rím. Nehľadte na mňa neveriaco, ak to tak hovorím: Je to tak! Žiadne z ostatných náboženstiev, či sú štátne alebo ľudové, nemá svetovú moc. Ony majú len regionálnu moc. Existuje len jedna jediná inštitúcia na zemi, ktorá skutočne zahŕňa všetko: náboženstvo, politiku a všetko ostatné, totiž hospodársku moc. Tieto tri oblasti sú jednoducho potrebné, aby mali všetko v ruke a mali nad všetkým moc. To je v dokonalom súlade s konečným obrazom, ktorý nám je ukázaný v Zjavení. Svetská moc spojená s náboženskou.

Dnes mi brat Pesahl poslal opäť dve fotokópie o tom, čo sa deje v Španielsku – o EUR-e a ECU a oboje je na zadnej strane. Zjavenie 13 a 17 – smilnica jazdí na šelme a Božie Slovo sa napĺňa a my sme vďační za prorocké symboly, ktoré nikto nedokázal porozumieť, ak by ich Boh prorokovi nezjavil. V tom leží to vzácne. Keď nám ľudia hovoria: „My predsa máme Bibliu, načo nám je zvesť, ktorú priniesol brat Branham?“ Dovoľte mi povedať, ako to je správne: Kto Bibliu skutočne má, bude mať aj zaslúbenia, ktoré sú v nej napísané, a bude im aj veriť.

Na tejto ceste sa mi stalo opäť veľkým to, že môžeme predložiť celkový prehľad ľuďom, ktorí to počujú po prvýkrát. Tentokrát som to učinil bez nejakého „Ak...“ alebo „Ale...“ Nič som nezadržal, jednoducho som povedal všetko, čo muselo byť povedané. Prišiel som nejako aj k nádhernej udalosti v Matúšovi 17, kde náš Pán vzal troch Svojich učeníkov so Sebou na horu premenenia. Zjavili sa Mojžiš a Eliáš a Peter mal ako vždy rýchlo na jazyku slová a povedal: „*Pane, dobre nám je tu byť. Ak chceš, spravíme tu tri stány: Tebe jeden, Mojžišovi jeden a Eliášovi jeden.*“ Viete, čo sa však potom stalo? Potom odpovedal Boh a Peter vo svojom liste potom hovorí: „*A ten hlas, ktorý sa zniesol z neba, sme my počuli, keď sme s Ním boli na tom svätom vrchu.*“ A tento hlas povedal: „*Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo. Toho počúvajte!*“ – Dve slová: „*Toho počúvajte!*“ Myslite na slová, ktoré Mojžiš prorokoval a

ktoré boli opakované v Skutkoch apoštolov 3:22 a 23: „...každá duša, ktorá by nepočúvala toho Proroka, bude vyplienená z ľudu...“ Bol čas, v ktorom sa Boh s ľudstvom stretol, a okolo toho nevedie žiadna cesta. Existuje celá báseň – *Ježišovi sa nikto nevyhne – Ktokoľvek to je*. Sú toho asi 4 slohy a stále znovu končia: *Ježišovi sa nikto nevyhne*. Verím, že to ani nechceme. My chceme ísť k Nemu, nie vyhnúť sa mu. V každom prípade bolo pre mňa veľkým, keď vo verši 10 zaznela otázka (prosím, myslite na to). Mojžiš a Eliáš sa zjavili, ale vo verši 10 zaznela otázka: „Čože to tedy hovoria zákonníci, že najprv musí prísť Eliáš?“ Na Mojžiša sa nepýtali. Nuž prosím pekne... prečo nie? Prečo sa nepýtali na Mojžiša? Mojžiš tam predsa bol tiež. Jeho videli tiež. Pre neho mal byť tiež vybudovaný stán. Prečo sa nepýtali na Mojžiša? Prečo sa pýtali na Eliáša? Prečo potom Pán povedal: „*Eliáš pravda príde prv a napraví všetko*.“ Tu je veľké tajomstvo – keď sa jedná o Izrael, tak prídu obaja proroci. Tak to stojí v Zachariášovi 4, kde sú ukázaní ako dve olivy vedľa svietnika, a v Zjavení 11 sú taktiež ukázaní ako dvaja svedkovia, ktorí budú tri a pol roka (ale až po vytrhnutí) izraelskému národu zvestovať Slovo a prorokovať. O to sa však vtedy nejednalo. Vtedy zaznela otázka: Prečo musí najprv prísť Eliáš? Odpoveď dal Pán sám: „*Eliáš pravda príde prv a napraví všetko*.“ On musí prísť pred veľkým a strašným dňom Pána – takže na konci dňa milosti. Dokonalejšie a presnejšie to nemôže byť! To môže aj slepý a chromý vidieť! Tak presne to Boh všetko povedal, aby nám to postavil pred oči. Aj skrze takéto prežitia, tak, aby ani blázon nepoblúdl. Kto chce veriť na základe Písma, ten nech to skutočne činí, pretože Božie Slovo má v každom prípade, v každom ohľade a každej súvislosti vždy pravdu. Ak sa jedná o prvý príchod Krista, tak bol zasľúbený len jeden muž. Jeden hlas zaznie [Izaiáš 40:3]. Nie dva, nie tri – jeden hlas kazateľa, hlas volajúceho zaznie na púšti: „*Upravte cestu Hospodinovu, urovnajte na pustine hradskú nášmu Bohu!*“ Presne tak teraz, pred návratom Ježiša Krista, pred Jeho druhým príchodom – nie dvaja alebo traja – ale jeden hlas a to bol hlas Slova, hlas

Najvyššieho, ktorý nanovo pripravil cestu, aby všetko priviedol späť do pôvodného stavu. Sme Pánovi vďační za všetky takéto slová v Starom a Novom zákone. Ach, ony nás upevňujú, keď stojí napísané: „*Lebo je dobre, aby milosťou bolo upevňované srdce.*“ [Židom 13:9] Upevnené v Slove, vedieť, že tak to Boh zaslúbil, tak to nanovo potvrdil, tak to naplnil, keď prišiel čas. Smieme na základe Jeho Slova veriť, prijímať ho a patriť k tým, ktorí v týchto dňoch počujú, čo Duch hovorí zborom. Kto prichádza zďaleka, môže dosvedčiť, že podvod nie je len v pohanským náboženstvách, ale všade. Hovorím vám, kto sa považuje za múdreho a nepodriadi sa Božiemu Slovu a nerešpektuje to, čo Boh zaslúbil a učinil, ten zvádza sám seba a iných. A to môže siahať až do charizmatických zhromaždení. Nás (tak to môžeme určite povedať) však nič nevykoľajú.

Jeden brat mi povedal (dúfam, že tu zajtra ráno bude): „Brat Frank, deje sa predsa tak mnoho v celom svete a charizmatických zhromaždeniach...“ A ja som povedal: „Áno, oni veria, že Svätý Duch je osoba a klaňajú sa mu.“ A tento brat, ktorý patrí od hlavy až k päťam k spoločenstvu jednoty, povedal: „Na tom nezáleží, kým sa niečo deje.“ Mne na tom záleží. Musí to prísť od Boha, musí sa to diať od Boha, musí to súhlasiť, musí to byť správne, pretože sa musí naplniť celé Písmo, aj to, ktoré bolo napísané o našom Pánovi, že povstanú mnohí falošní proroci a prídu mnohí Kristovia. Kristus je pomazaný a grécke slovo *christos*, hebrejské slovo *mashiah* a naše slovo *pomazaný* majú všetky rovnaký význam. Slovo Kristus znamená *pomazaný*. Sú mnohí pomazaní, mnohí falošní proroci, totiž takí, ktorí sú pomazaní a pripadajú si ako proroci, ale v učení nesúhlasia s Božími prorokmi, ale s tým falošným prorokom! A tam musíme hľadať a nájsť poznávacie znamenie. Nie či ľudia padajú dozadu a niekto povie, že je to Božia moc. Padnúť môže každý, kto zakopne. Nie. Nie. Musíme jednoducho rozlišovať, pretože Boh je skutočne len tam, kde je Jeho Slovo. Tam On je. A On všetko koná na základe Svojho Slova. Prirodzene, ak by sme tu chceli mať charizmatiku a veľkú šou, tak by potom možno prišlo aj omnoho viac ľudí. My

8

však chceme len ľudí, ktorých volá Boh. Ktorí by chceli prežiť stretnutie s Ním. Nie ľudí, ktorí by chceli prežiť senzáciu, ale ľudí, ktorí by chceli prežiť Boha. Ktorí Jeho Slovo milujú a trasú sa pred ním, ktorí počujú na Jeho hlas a nie na mnohé hlasy, ale na ten jeden jediný hlas.

Ešte niekoľko miest Písma. Stále znova musím myslieť na miesto z 5. Mojžišovej 4, kde stojí napísané: *„Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje slová...“*

Všetci poznáte 5. Mojžišovu 4:10: *„Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje slová, ktorým sa budú učiť, aby sa báli po všetky dni, dokiaľ len budú žiť na zemi, a budú učiť aj svojich synov.“*

Práve tá hlavná vec: *„Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje slová...“* Ľud, s ktorým Pán uzavrel zmluvu, ktorý bol zrodený zo semena Slova, áno, znovuzrodený – ľud, ktorý je Božím vlastníctvom. Nie zmiešanie, ale čistý ľud ku cti Pána. Tu nehovoríme o pozemskom zmiešaní, ako existovalo v dňoch Noeho, keď Boh musel povedať: *„Koniec každého tela prišiel predô mňa... Nebude sa môj Duch prieť s človekom na veky v jeho blúdení“* [1. Mojžišova 6:13 a 3] Hovoríme o duchovnom zmiešaní. Opuštite to slovo, nepáči sa nám, ale v Biblii stojí napísané o duchovnom smilstve [Zjavenie 17:2, 18:3, 9]. Ľudia „tancujú na všetkých svadbách“ a myslia si, že všade je ešte niečo dobré. Nuž, čo povedal brat Branham? „V lži môže byť 99 % pravdy a toto 1% všetko skazí.“ Musíme jednoducho pochopiť to, čo napísal Ján: *„...niktorá lož nie je z pravdy.“* [1. Jána 2:21] Pravda pravdou bola, je a naveky bude. Boh a Božie Slovo samotné sú pravdou. Diabol je predsa luhár od samého počiatku [Ján 8:44], prekrúcač a ničiteľ Slova. On Boha nezaprel, on len spochybnil to, čo Boh povedal. *„Či naozaj riekol Bôh...? Istotne nezomriete.“* [1. Mojžišova 3:1] Boh to vie presne, áno, ak to urobíte, budete vidieť a rozoznate dobré od zlého... [1. Mojžišova 2:17] Ale to znamená oddelenie od Boha... Dnes je to presne naopak: Ak Boh našim očiam daruje pomazanie, ak nás omilostí, tak veríme Slovu a smieme prejsť

zo smrti do života, pretože náš Pán povedal: „*Slová, ktoré vám Ja hovorím, sú duch a sú život.*“ [Ján 6:63] Akí vďační môžeme byť za to, že dokážeme rozlišovať a že Boh skrze Svoje Slovo priamo s nami hovoril, ešte hovorí a aj naďalej hovoriť bude. Pred krátkym časom som to niekomu v kancelárii povedal: Ak sa od všetkého ostatného neodlišujeme, prečo teda nie sme tam, kde sú všetci ostatní? A tu je ten bod: V 51. kapitole proroka Jeremiáša stojí: „*Hojili sme Babylon, ale nie je vyhodený...*“ [v. 9] Nedokázali sme to. Museli sme z neho vyjsť a to s dlhým nosom. Ak dnes hľadáme do celého sveta... takmer viac nemôžeme vziať do ruky kresťanské časopisy, keď vidíme, ako slobodné evanjelické kresťanské vydavateľstvo oznamuje, že teraz sa berie ohľad aj na katolícku cirkev a že aj Mária bude mať svoje miesto v kalendároch pre nasledujúci rok. Všade kompromisy, všade sú ľudia klamaní náboženskými výrokmi. „Ach, nesmieme byť predsa takí...!“ Nuž, akí nesmieme byť? Takí, akých nás chce Boh mať? Takí nielenže smieme byť, takí byť musíme! Nie kompromisy. Aj v spevníku evanjelickej cirkvi je už dávno 11 piesní o Márii. Stále znova o tom teraz počúvame, sú to témy dňa. Čo hovorí jeden veľmi známy novinár? „Luther Máriu taktiež uctieval.“ Nuž, čo on konal pred reformáciou, pred osvietením, pred obrátením, to predsa pre mňa vôbec neplatí! A ak by to konal potom, tak by to taktiež pre mňa neplatilo. Pre mňa platí len to, čo stojí napísané v Božom Slove! Každý si však hľadá figový list, za ktorým sa môže skryť, aby upokojil svoje vlastné svedomie. Nie, a ešte raz nie! Mária mala mimoriadnu úlohu, ktorú nemal nikto iný na zemi. Bolo to nádherné. Ona svoju úlohu splnila a od založenia novozákonnej Cirkvi v deň letníc nebola viac ani raz zmienená. V Skutkoch apoštolov 2 sa spomína spolu s bratmi Pána, a potom už ani raz. Ani s Petrom, ani s Pavlom, ani s Jánom či s Jakobom. Ona splnila svoju jedinečnú, úžasnú, najväčšiu poctu, akú človek môže dostať, a to bol koniec. Koniec. Nič viac. Existuje v Božom Slove nejaké zaslúbenie, že ju Boh ustanoví za kráľovnú, prostredníčku alebo príhovorkyňu? Nuž, v mojej Biblii nie. Možno v knihe Nikodéma

alebo niekoho iného, to neviem. Niektorí ľudia čítajú aj iné veci ako Bibliu. Hovorím vám, kam to všetko beží. Už čoskoro vyjdeme na verejnosť a budeme tam stáť sami. Boh však bude s nami, On potvrdí Svoje Slovo. Aj ak hľadáme medzi ľudí plného evanjelia – oni všetci hovoria „Nie, s Rímom nie!“ Tak to hovoria tí kazatelia z dedín. Ale tí, ktorí sedia pri zelenom stole, ktorí všetko tak pekne zosnovali, tí svojim ľuďom vôbec nehovoria, ako ďaleko už veci pokročili.

Ešte raz tieto slová:

„Zhromaždi mi ľud, a dám, aby počuli Moje slová...“

Len ten, kto počuje pravé Božie Slová, dokáže rozlíšiť podvod ľudských rečí. Pavol presne vedel, čo hovorí, keď písal: *„...prijmúc od nás Slovo zvesti Božej neprijali ste slová ľudí, ale – ako je pravda – Slovo Božie...“* [1. Tesaloničanom 2:13] Tak to napísal a tak to je! My veríme, že nebesia a zem pominú, ale Božie Slovo zostáva na veky. [Lukáš 21:33]

Ten, kto má chuť povedať niečo o antikristovi [1. Jána 2:4, 2. Jána 1:7], o človekovi hriechu, o synovi bezzákonnosti, ktorý sa povyšuje nado všetko, čo sa nazýva Bohom alebo bohoslužbou [2. Tes. 2:3-8] – človek, ktorý odhalí antikrista, stojí buď v Božom poverení, alebo nie je úplne úplne pri zmysloch. Žiadny človek si to nemôže dovoliť, jedine, že stojí pod Božím „Musíš!“ A tu prichádzame k hlavnému bodu: Všetci veľkí evanjelisti v USA brata Branhama hanili, obzvlášť po otvorení siedmich pečatí. Ak potom v časopise Newsweek čítame, že katolícka cirkev financovala poľné ťaženie Billyho Grahama v Los Angeles, tak vieme, prečo bol tento muž predtým, ako prišiel na hostinu, kde hovoril k 8 000 ľuďom, u pápeža a priniesol im pozdravy z Vatikánu.

Vy milí, v našej generácii bol muž poslaný od Boha, ktorého nikto nefinancoval. Dokonca ani organizácia Obchodníkov plného evanjelia, ku ktorým mal brat Branham blízko a u ktorých mal otvorené dvere. Aj im musel jedného dňa skutočne povedať: „Aj vy sklúznete, aj vy sa chystáte zorganizovať a v tom momente vás Boh opustí!“ Oni mu

to veľmi zazlievali a on povedal: „Teraz sa aj tieto dvere zavrú a neviem, či sa niekde ešte dvere otvoria.“ Jedno však vieme: Boh má na zemi Svoj ľud. Ľudí, ktorí nesklonili svoje kolena pred Bálom, ľudí, ktorí majú tiahnutie k prežitiu pravdy, ktorí sú pripravení zaplatiť cenu, nech to stojí, čo to stojí. Dnes sa viac nejedná o to, aby nás niekto potľapkával po pleci a povedal: „To kázanie bolo nádherné!“ Dnes sa jedná o to, aby sme boli ty i ja pri návrate Ježiša Krista pripravení!

Aby sme tam nestáli zmätene ako bláznivé panny a potom klopali! Pán klope dnes a múdre panny otvárajú. Ony otvárajú teraz, keď On klope. Teraz klope On a múdre to počujú a otvárajú. Potom, neskôr, keď je neskoro, potom klopú bláznivé a zmätene stoja pred zatvorenými dverami. Žiadny človek si nedokáže predstaviť, čo to bude. Predstavte si to: vytrhnutie nastalo a my sme zostali tu – nielen tá skutočnosť, že sme zostali tu, ale aj to všetko, čo príde na celú zem. Žiadny človek si nedokáže predstaviť, čo sa potom bude diať. V najpravdivejšom zmysle slova bude „diabol odviazaný“. Blaho tým, ktorí dostanú korunu života, blaho tým, o ktorých môže byť povedané, že svoje rúcho očistili v krvi Baránka. Blaho tým, ktorí biblicky verili.

Pri tom v poslednom čase vždy myslím na Slovo, ktoré sme čítali z evanjelia Jána. V týchto dňoch sa mi zdá dôležité, žeby ľudia Písmo skúmali. Tu v Jánovi 5:39-40 stoja nám dobre známe slová:

„Veď zpytuj(e)te Písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život, a ony sú to, ktoré svedčia o Mne.“

Potom je však ďalší, najdôležitejší verš – nielen spytovanie, [skúmanie Písma] ale: *„Ale nechcete prísť ku Mne, aby ste mali život.“* Nikoho by som nechcel uraziť. Pred krátkym časom som vo Vancouveri [Kanada] hovoril so svedkom Jehovovým, o ktorom dúfam, že mu Boh je milostivý a že bude zachránený. Veľmi milý človek. Ešte nikdy som takého človeka od nich takto nestretol, keď však dnes prechádzame konfesiami, tak sa stále sporia o Božie

Slovo. Každý pozná svoje vlastné litánie a učenia a potom jedni veria tomu a druhí onomu. V Slove sa skúma, ale kto prichádza k Pánovi? Kto Ho prežíva? Komu sa zjavuje? Kto môže potom Slovo skutočne prijať do seba? Ako som už často povedal: Len ten, kto Pána prijme, bude Ním prijatý. Len ten, kto Jeho prijme, bude Ním prijatý. Nemôžeme tu putovať mimo Neho a potom tam povedať: „Dobré ráno!“ Nie. To môže len ten, kto sa s Ním tu stretne. *„Ale nechcete prísť ku Mne...“* Čo je platné všetko to skúmanie Písem? Myslíte si, že všetci tí ľudia v biblických seminároch a školách neskúmajú Písma? Všade sa dnes skúma, aj Sväté Písmo. Áno. Ale hlavný bod spočíva v tom, nielen skúmať, ale prísť k Tomu, o kom Písmo vydáva svedectvo, k samej podstate. Poďte, aby sa nám On mohol zjaviť, pretože tak stojí napísané v Jánovi 1: *„Ale všetkým, ktorí ho prijali...“* Nie tí, ktorí o Jeho Slove diskutovali, ale *„...všetkým, ktorí Ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v Jeho meno...“* A my v Jeho meno veríme. On nám Svoje meno zjavil v jeho Božom význame. On nám oznámil Svoje Slovo.

Ešte rýchlo miesto z ev. Matúša a možno ešte jedno. Stalo sa mi to jednoducho veľkým – žijeme v čase žatvy, v čase, v ktorom Boh tých posledných volá a pripravuje. Hľadte však raz na prorocký charakter Jána Krstiteľa, ako je predstavený v troch veršoch v Matúšovi 3. Čítam to vlastne preto, aby som nám ukázal, že služba brata Branhama bola prorocká a že nie je možné len opakovať, čo povedal, ale musí to byť biblicky zaradené do spásneho plánu. Tu, v Matúšovi 3:10-12, stojí napísané:

„A už aj je sekera priložená na koreň stromov; každý tedy strom, ktorý nenesie dobrého ovocia, sa vytína a hádzje na oheň. Ja vás krstím vodou na pokánie; ale ten ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja, ktorého obuv nosiť nie som hoden – ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom“ a teraz to prídje: *„...ktorý má Svoju vejačku vo Svojej ruke a prečistí svoje humno a zhromaždí Svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.“*

To jedno – „*ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom*“ – platí už 2 000 rokov, odkedy nastalo v deň Letníc vyliatie Ducha Svätého a dialo sa stále znova pri tých, ktorí biblicky uverili.

Ďalší verš – „*ktorý má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí Svoje humno a zhromaždí Svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.*“ – to je ešte pred nami. Ak si niekto myslí, že už teraz bude všetko privedené k úplnému záveru, tak nie – 2 000 rokov prešlo a úroda ešte stále nie je plne a cele zožatá. Pšenica ešte stále nebola vzatá do nebeských sýpok a plevy ešte neboli spálené neuhasiteľným ohňom. Predtým ako príde deň, ktorý bude horieť ako pec, keď sa stane všetka bezbožná slama strniskom a ten deň ich spáli, chcel Boh poslať proroka.

A ešte viac, už v prvom kázaní vyslovil Peter oboje, aj keď je to jedno od druhého vzdialené 2 000 rokov. Skutky 2:17:

„A bude v posledných dňoch, hovorí Bôh, že vylejem zo Svojho Ducha na každé telo, a vaši synovia budú prorokovať i vaše dcéry, a vaši mládenci budú vídať videnia, a vašim starcom sa budú snívať sny.“

To sa týka časového úseku, v ktorom teraz žijeme. Od letníc je to tak a muselo sa to stať s nami všetkými. Dúfam len, že nás také slová oslovia, aj keď ich nevyslovujeme odtiaľto spredu nástojčivo. Ďalej stojí:

„Áno i na Svojich sluhov a na Svoje dievky vylejem zo Svojho Ducha...“

My, ako deti novej zmluvy, sme synovia a dcéry – Izrael sú sluhovia a dievky, ale je to ten istý Duch. Ako stojí napísané: „*Neškodte zemi ani moru ani stromom, dokiaľ nepopečatíme služobníkov nášho Boha na ich čelách.*“ [Zjavenie 7:3]

Mohol by som vám čítať ďalšie biblické miesta. Čítam to, len aby som nám ozrejmil, aké je dôležité nielen počuť, čo brat Branham

povedal, a nielen čítať, čo stojí napísané, ale mať milosť vedieť, kam to patrí, kde a kedy sa to naplňa.

„Áno i na Svojich sluhov a na Svoje dievky...“

Nie „na Mojich synov a Moje dcéry“! To je Nová zmluva, to sme my. Tu stojí však: „...na Svojich sluhov a na Svoje dievky vylejem zo Svojho Ducha v tých dňoch, a budú prorokovať.“

Nechcem zachádzať do podrobností, ale je to nádherné. Stačí čítať v Zjavení 11. O ničom inom tam nie je reč, len to, že budú prorokovať, totiž počas 3,5 roka. Veci, ktoré boli zmienené predtým, sa tu viac nespomínajú. Ďalej stojí:

„A dám vidieť zázraky hore na nebi a znamenia dole na zemi, krv a oheň a dymovú paru. Slnce sa obráti na tmú a mesiac na krv, prv ako príde deň Pánov, veľký a slávny.“

Stane sa to. Každý, kto vzýva meno Pánovo, bude zachránený. Moje srdce plesá a jasá z dôvodu Božej múdrosti. Boh mohol predsa nechať napísať len jednu Bibliu a v nej, či v Starom alebo Novom zákone, musel zahrnúť všetko, čo sa deje počas celého času. On predsa nemohol dnes začať nanovo písať. On spísal všetko, čo príde – či s Cirkvou alebo s Izraelom – všetko nechal napísať. Či sa jedná o tisícročné kráľovstvo, všetko je tu napísané. Našou úlohou je čítať Slovo pod pomazaním Svätého Ducha. Hovorím ešte raz: Prednosť a milosť, ktoré nám boli darované, spočíva v tom, že brat Branham bol poslaný Pánom. Ja to otvorene priznávam: Ani ja by som všetky tieto veci nevedel, ak by on nebol poslaný. Rovnako by som ich nevedel, ak by nebol poslaný Pavol, ak by neexistoval Starý a Nový zákon. Boh mal Svojich služobníkov a prorokov a my sme vďační, že to smieme prijímať, pretože vieme, že aj to, čo stojí napísané jedným dychom, môže byť vo svojom naplnení od seba vzdialené 2 000 rokov. Čo je pre Boha 2 000 rokov? On je od večnosti do večnosti. Hlavným bodom však je (prosím, dobre počúvajte): ON v Starom zákone všetko povedal. Dokonca o novom nebi a novej zemi – Izaiáš 65 a 66. On celý spásny plán predpovedal v Starom

a potom prirodzene v Novom zákone a oba sú v harmónii a sú uzavreté. Nikto k nim nemusí a nesmie nič pridávať. Je v nich všetko. Teraz je potrebné len jedno: Dbať o to, totiž správne Slovo pravdy rozdeľovať, priviesť to do správnej súvislosti a skrze Božieho Ducha a iné miesta poznať, čo kam patrí a akým spôsobom sa to napĺňa.

Nech je to dnes s nami tak, že nielenže Písmo skúmame, nielenže Slovo počujeme, ale že v modlitbe prideme k nášmu Pánovi, hľadáme a nájdeme s Ním obecenstvo, žeby sa nám mohol nanovo zjaviť, žeby mohol nanovo požehnať, žeby nám daroval srdcia vďačné za prednosť, ktorú sme dostali, totiž teraz žiť. A nielen žiť, ale pravé Božie Slová počuť, veriť a mať zjavené – to všetko je len milosť.

Chcem končiť Slovom, ktoré sme už často zmienili, ktoré povedal Pán Mojžišovi: „*Zmilujem sa, nad kým sa zmilujem, a zľutujem sa, nad kým sa zľutujem...*“ [2. Mojžišova 33:19] Jeho milosrdenstvo je veľké. Z milosti sme spasení. Z milosti smieme veriť. Všetko je milosrdenstvo. Všetko je Božia láska. My počujeme Jeho Slovo, radi ho čítame, prichádzame k Nemu a ďakujeme tomu, ktorý v našom čase Svoje Slovo naplnil a i naďalej z milosti napĺňa, a dáva nám na tom účasť. To je na tom to krásne – mať účasť na tom, čo Boh teraz koná. Amen. Boh nás všetkých požehnaj.